

ричанието, и като са чувствувало докачено старало се да разпространява неудоволствие въ обществото. Когато първото ставало второ, а второто първо, тогава веселостта и безгрижността на първото — ся помрачавали съ оппозиционнитъ идеи на отричанието; а идеитъ на отричанието на второто, моментално ся проявявали въ лжчитъ на веселостта и безгрижността. Въ резултатътъ ся указвало, че правителственнитъ съсловия съвършено са изучили да ся наслаждаватъ отъ животътъ, и въ сщцето време изгубили всѣкакво довѣрие къмъ собственната си дѣятелность. Великитъ думи: „après nous le deluge“ — станали девизъ за всичкитъ челоуци, които са приближавали къмъ вѣнценосната личность Лудвигъ XV. Но онѣзи съслови на които било рѣшено да съставляватъ постоянна мълчелива оппозиция, неразбрали голѣмото значение на тѣзи сакраментални думи; нимъ ся не харесвало нито веселостта, нито безгрижността, нито политическата тактика на кралѣтъ, нито пакъ периодическата оппозиция на привилегированнитъ классове. Особенно имъ ся не харесвало това, че на страната на кралската власть била всичката материална сила, а на страната на феодалнитъ съсловия всичкото документално право. Тѣ са питали, къмъ коя страна е разумѣтъ? — и си отговарвали на този въпросъ, че разумѣтъ отхвърля и едното и другото, и иска нѣщо което съвършено не прилича на съществующия порядѣкъ. Що ся касае до массата на простия народъ, то той ся не занимавалъ съ такива теоретически разсѣждения, но и не чувствувалъ